

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **O. N**., zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2004, č. j. 24 Az 2014/2003 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 5. 2004, č. j. 24 Az 2014/2003 - 16, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 5. 9. 2003, č. j. OAM-4092/VL-20-15-2003, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že ze správního spisu zjistil, že stěžovatel opustil zemi původu proto, že se obával o svou bezpečnost, když neznámé osoby od něho vymáhaly částku 5000 USD jako náhradu škody z autonehody, kterou zavinil. Proto chtěl v České republice pracovat a vydělat si na splacení dluhu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by splňoval zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ministerstvo podle názoru krajského soudu správně jeho žádost zamítlo jako zjevně nedůvodnou. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená,

že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Důvodu pro udělení azylu nelze podřadit snahu stěžovatele legalizovat svůj pobyt v České republice, kam přicestoval proto, že na Ukrajině měl ekonomické problémy.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvod spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na jeho případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Stěžovatel se ve své domovské zemi dostal do potíží, kdy vymahači fiktivních dluhů stěžovatele pronásledovali. Stalo se, že po něm, jeho manželce i dětech stříleli, zapálili mu stánek i auto. K vymáhání pohledávky použili osob ze zločineckých struktur. Z toho důvodu nezbylo stěžovateli než vycestovat ze země. Stěžovatel je přesvědčen, že s ohledem na shora uvedené je dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatel patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledován. Domovský stát tuto situaci toleruje. Důvod kasační stížnosti spatřuje také v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť bylo provedeno nedostatečným způsobem dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení spravedlivě rozhodnout. Nebyla zcela respektována situace stěžovatele, který má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci v domovské zemi, což krajský soud ponechal zcela bez povšimnutí. Další důvod spatřuje stěžovatel v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když má za to, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Stěžovateli je vytýkáno, že sice uvedl konkrétní ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které mělo ministerstvo porušit, ale nepřiřadil k nim konkrétní skutkové důvody. Podle jeho přesvědčení je však povinností soudu přezkoumat napadené rozhodnutí i správní řízení z hlediska dodržení procesních předpisů. Správní rozhodnutí neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, protože jeho odůvodnění je nedostatečné. S ohledem na tuto skutečnost trpí řízení před správním orgánem vadou, kterou nelze odstranit a je nutno řízení před správním orgánem zopakovat. Stěžovatel vyslovil nesouhlas také se způsobem, jímž se soud vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek pro vycestování. Je zcela přehlížena situace stěžovatele, kterému při vycestování zpět na Ukrajinu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižující zacházení. V této souvislosti odkázal na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2002. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo se přiklání k rozhodnutí soudu a neshledává žádná pochybení v jeho rozhodnutí. I pro řízení o kasační stížnosti odkázalo na správní spis, zejména podání a výpovědi stěžovatele. Neshledalo důvody pro přiznání odkladného účinku a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Prvním stěžovatelem uváděným důvodem podané kasační stížnosti je důvod spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy

nezákonnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovateli byla zamítnuta žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nemohly být ve správním řízení zkoumány důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu pro udělení azylu na území České republiky. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 zákona o azylu, ministerstvo žádost ve stanovené lhůtě zamítne, aniž by zjišťovalo existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Proto jsou skutečnosti uváděné stěžovatelem v kasační stížnosti týkající se okolností, které ho vedly k opuštění Ukrajiny, právně irelevantní.

Co se týče námitky o nedostatečně provedeném dokazování a z toho plynoucím nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, nepovažuje ji Nejvyšší správní soud za důvodnou. Ministerstvo si pro rozhodnutí opatřilo dostatek podkladů, když vycházelo z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení a z pohovoru k důvodům návrhu. Takto zjištěný skutkový stav nelze, zejména s ohledem na skutečnosti uvedené stěžovatelem ve správním řízení, považovat za nedostačující k rozhodnutí. Protože stěžovatel uváděl výlučně jako důvod podání žádosti o azyl soukromé problémy, které se snažil odjezdem z Ukrajiny řešit, nebyl důvod provádět důkazy o perzekuci stěžovatele v domovské zemi. Proto Nejvyšší správní soud v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti také s poukazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. V této souvislosti je třeba především poukázat na to, že stěžovateli nebylo krajským soudem vytýkáno, že sice uvedl konkrétní ustanovení správního řádu, které mělo ministerstvo porušit, ale nepřiřadil k nim konkrétní skutkové důvody. Stěžovatelovo přesvědčení, že měl krajský soud přezkoumat napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska dodržení procesních předpisů nemá zákonný podklad, protože ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, což znamená, že soud se může zabývat jen těmi námitkami, které žalobce uplatnil proti napadenému rozhodnutí ve lhůtě k tomu zákonem stanovené, jak vyplývá z ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud neshledal tento důvod kasační stížnosti opodstatněný.

Tvrzení stěžovatele, že správní rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu je obecné a neurčité, takže v tomto rozsahu nemohl Nejvyšší správní soud důvodnost namítané nezákonnosti přezkoumat.

Zcela nepřípadná je námitka obsahující nesouhlas se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek vycestování. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá správní rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů. Ministerstvo v případě zamítnutí žádosti o azyl v souladu s § 28 zákona o azylu nerozhodlo o překážce vycestování, a proto ani žaloba neobsahovala žalobní bod, který by se týkal překážky vycestování. Z tohoto důvodu se krajský soud nemohl otázkou překážky vycestování vůbec zabývat.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu